

[Undervisningsministeren.]

efter at denne Lov var gennemført, blev der udstedt et Cirkulære af 4. December 1906, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen forleden citerede, udstedt under Ministeriet Christensen, af J. C. Christensens Undervisningsminister Enevold Sørensen. I dette Cirkulære hedder det:

„Formaalet for Undervisningen skal være at oplyse og belære Eleverne; direkte Opyggelse skal ikke tilsigtes.“
Undervisningen gives — jeg citerer videre „uden Lektie læren og uden Afslutning med Eksamen.“

Med Hensyn til Undervisningsmaaden og Valget af Undervisningsstoffet i det enkelte skal Lærerne have fuld Frihed,

„idet“

— her citerer jeg igen ordret —

„Rettesnoren for deres Valg ene skal være Skønnet til, hvad der efter deres bedste Skøn egner sig mest til at vække og fængsle deres Elevers Interesse. — Da Faget ikke er Eksamenfag, kræves intet bestemt Pensum læst hverken i det hele eller i de enkelte Klasser; men enhver Lærer bør ved Undervisningsaarets Begyndelse have lagt en Plan for sit Arbejde i Aarets Løb efter Forhandling om den med Skolens Styrer.“

Jeg erindrer ikke, at dette Cirkulære fra Venstres Kultusminister, Enevold Sørensen, mødte heftig Kritik noget Sted. Jeg undrer mig derfor over, at den nu pludselig kommer frem. Hvorfor kom den ikke frem den Gang, og hvorfor har man ikke hørt den i de mange Aar siden 1906? Man kommer til at spørge efter Grunden til, at nu skal denne Kritik frem. Jeg ved ganske vist, at der i adskillige Kredse gennem Aarene har været megen Misfornøjelse — ikke med Cirkulæret, men med Religionsundervisningen i den højere Skole, og vist en ikke helt uberegtiget Misfornøjelse. Jeg ved fra det kirkepolitiske Udvalg, at det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har rejst en saadan Kritik; den er vist ikke kommet offentligt frem, men den har været rejst der. Derfor undrer det mig meget, at da der nu gøres alvorlige Forsøg paa at forbedre det, som man fra en vis Side har ønsket forbedret, og til en vis Grad i den Retning, hvori man har ønsket det forbedret, at saa pludselig kommer Kritikken. Nu er det ganske vist ikke en Venstremand, der er Minister, nu er det mig. Jeg har overhovedet ikke taget Standpunkt i disse Spørgsmaal, men der kunde maaske falde lidt af til mig ogsaa i den Anledning, det maa vel være Mening.

Men nu kommer jeg til det endnu mere forbavsende. Min højtærede Forgænger,

Venstres Undervisningsminister Hr. Byskov, nedsatte i 1928 en Kommission til at foreslaa Reforme for den højere Skoles Vedkommende. Denne Kommission afgav Betænkning den 20. December 1930. Den bestod af en Række Mænd, hvoraf ikke ret mange vil anses for særlig radikale, hverken i politisk eller social eller religiøs Henseende. Der var de to Undervisningsinspektører, men saa var der tillige Overlærer Deleuran, Skolebestyrer Hatt, Rektor V. A. C. Jensen, Rektor Frøken Ingrid Jespersen, Professor N. A. Larsen, Kontorchef Andreas Møller, Rektor Julius Nielsen og som Rosinen i Pølseenden Borgmester Dr. Ernst Kaper. Denne Kommission stillede nogle Forslag, som jeg ikke har kunnet gaa ind paa, nemlig om en principiel Ændring af J. C. Christensens Lov af 1903, om at gøre Gymnasiet 4-aarigt i Stedet for 3-aarigt, som det nu er, og gøre Mellemskolen 3-aarigt i Stedet for, som den nu er, 4-aarigt. Denne Tanke vandt heller ingen Tilslutning i Skolekredse, i pædagogiske Kredse eller i Offentligheden, saa den er lagt hen. Men ved Siden af stillede den Byskov'ske Kommission, som vi kalder den, en Række meget vel gennemtænkte Forslag om Reforme af hele Undervisningen i de enkelte Fag o. s. v., et Arbejde, som jeg efter at have læst og gennemtænkt det fandt ikke burde gaa i Papirkurven.

Med Hensyn til Historieundervisningen og Religionsundervisningen — det er særlig den sidste, der er draget frem, jeg skal derfor væsentlig holde mig til den — foreslaar den Byskov'ske Kommission, altsaa disse Mænd, som jeg her har nævnt, altsaa ogsaa Borgmester Dr. Kaper, nøjagtig, hvad Undervisningsinspektør Dr. Højberg Christensen nu gentager, Ordene „uden opbyggelig Tendens“, det hele! Jeg lagde ikke Mærke til det, jeg spørger, om nogen har lagt Mærke til, at der efter den 20. December 1930 fremkom Kritik af denne Betænkning fra et æret Medlem Hr. Carlsen-Skiødt eller fra andre. Fuldkommen Passivitet, fuldkommen Tavshed, fuldkommen Ligegyldighed, hvor der ikke var Tilslutning. Det er dog besynderligt! Hvad er Grunden til, at naar en Venstreminister nedsætter en Kommission, og den fremkommer med et saadant Forslag, er der ingen Kritik fra den Side, fra det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts og hans eventuelle Meningsfællers Side — jeg tror nu ikke, han har mange —, men naar saa en Undervisningsminister, der er Socialdemokrat, altsaa tilhører et andet Parti, erkender det gode i dette Arbejde, lader den principielle Ændring i Loven af 1903 ligge, men